

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 46 0 P 111559 24 GŽ

Novi Travnik, 21.05.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Edvin Kokić, kao predsjednik vijeća, Alma Islamović i Davor Kelava, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice/protivtužene D. I. kći F. iz B., nastanjena u ..., Š. koju zastupa advokat Emir Karača R. iz Sarajeva, protiv tuženog/protivtužitelja I. M. sin M. iz B., ..., zastupan po punomoćnici Branki Praljak, advokatici iz Novog Travnika, radi utvrđivanja ništavosti ugovora po tužbenom zahtjevu, vrijednost spora 60.000,00 KM i po protiv tužbenom zahtjevu radi vraćanja kupoprodajne cijene, vrijednost spora 60.000,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog/protivtužitelja, zastupanog po punomoćniku izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 P 111559 23 P od 24.06.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.05.2025.godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog/protivtužitelja se odbija kao neosnovana i potvrđuje u stavu trećem izreka presude Općinskog suda u Bugojnu, broj: 46 0 P 111559 23 P od 24.06.2024. godine.

Obrazloženje

Presudom prvostepenog suda odlučeno je kako slijedi:

„Utvrđuje se da je ništavan notarski obrađen ugovor o kupoprodaji obrađen od strane notara Jasminke Mahmutbegović iz Bugojna u čijem registarskim knjigama je zaveden pod brojem OPU-IP – 308/21 od 29.06.2021. godine na osnovu kojeg su nepokretnosti upisane u zk. ul. broj 3631 u k.o. ... i to k.č. 1913/5. ul. ... u naravi dvorište površine 17 m², k.č. 1294/7 Bunar, dvorište, površine 2m² i k.č. 1298/1 Bunar, zgrada površine 37 m² odnosno nepokretnosti upisane u posjedovni list 2611 k.o. ...i to k.č. 1294/7 Bunar, dvorište, površine 2m², k.č. broj 1298/1 Bunar i kuća i zgrada površine 37m², i k.č. 1913/5 ul. ..., dvorište, površine 17m², koje su bile u tužiteljicinom vlasništvu u zemljišnim knjigama, a sada po osnovu navedenog ugovora o kupoprodaji u navedenom zk. ul. upisane kao vlasništvo tuženog, te u katastarskim knjigama kao posjed tuženoga, pa se obavezuje tuženik da trpi da se u zk. ul. broj 3631 u k.o. ..., te je u posjedovnom listu broj 2611 u k.o. ... izvrši upis njegovog brisanja prava vlasništva i posjeda na gore navedenim k.č. po osnovu ove presude odmah nakon njene pravomoćnosti.

Tuženi je dužan tužiteljici nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 7.075,00 KM u roku od 30 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

ODBIJA se protivtužbeni zahtjev tuženog protiv tužiteljice u cijelosti kao neosnovan koji glasi: Obavezuje se tužiteljica /protivtužena da tuženom/protivtužitelju isplati iznos od 60.000,00 KM, koji iznos je zaprimila na ime kupoprodajne cijene po Ugovoru o kupoprodaji nekretnina broj: OPU-IP 308/2021 od 29.06.2021.godine sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 29.06.2021. godine do isplate, kao i nadoknaditi mu troškove ovog postupka sve u roku od 30 dana od dana prijema presude pod prijetnjom izvršenja.“

Protiv ove presude tuženi/protivtužitelj zastupan po punomoćniku je blagovremeno izjavio žalbu kojom istu u stavu III izreke (kojim je odbijen sa protivtužbenim zahtjevom) pobija u cijelosti iz svih razloga propisanih u članu 208.stav 1. Zakona o parničnom postupku F BiH s prijedlogom drugostepenom sudu da uvaži žalbu i preinači prvostepenu presudu tako što će usvojiti protivtužbeni zahtjev tuženog i obavezati tužiteljicu/protivtuženu da mu nadoknadi troškove postupka uvećane za troškove povodom izjavljenog pravnog lijeka ili pak da istu u pobijanom dijelu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak. U obrazloženju žalbe se navodi da je sud pobijanom presudom povrijedio temeljna načela Zakona parničnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem: ZPP F BiH) i to člana 8. , 123 i 126. Naime, kako se iz obrazloženja presude razabire, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja i utvrdio da je ništavan notarski obrađen ugovor o kupoprodaji obrađen od strane notara Jasminke Mahmutbegović iz Bugojna u čijem registarskim knjigama je zaveden pod brojem OPU-IP-308/21 od 29.6.2021. godine jer je i uvidom u punomoć broj OPU-IP 465/2019 koja je dana od strane tužiteljice sinu D. I. radi kupovine nekretnina upisanih u z.k. ul broj 3020 i 3631 k.o. ..., upisane u pl. broj 2163 i 2611 k.o. ..., utvrdio da je tužiteljica ovlastila punomoćnika da u njeno ime i za njen račun može zaključiti ugovor o kupoprodaji tačno označenih nekretnina, dok sam navod u punomoći da može potpisivati ugovor o kupoprodaji svih drugih nekretnina koje se vode na njenom imenu ne predstavlja precizno davanje ovlaštenja za predaju predmetnih nekretnina, posebno imajući u vidu činjenicu da je predmetna punomoć sačinjena dana 4.9.2019.godine, a da je tužiteljica postala vlasnikom nekretnina koje su predmet kupoprodajnog ugovora čije utvrđenje ništavosti se traži tek uknjižbom u zemljišnim knjigama dana 09.06.2021.godine. Dakle, sud je zaključio da ova punomoć koja je upotrijebljena za sačinjavanje kupoprodajnog ugovora je suprotna odredbama čl. 90. i 91. Zakona o obligacionim odnosima, a što se ovom žalbom ne osporava. Bez obzira što je čl. 104 Zakona o obligacionim odnosima propisano da u slučaju ništavosti ugovora, svaka ugovorna strana je dužna da vrati drugoj ono što je primila po osnovu takvog ugovora, sud je ipak odbio protivtužbeni zahtjev tuženog kojim je tražio da sud obaveže tužiteljicu da tuženom isplati iznos od 60.000,00 KM koji iznos je zaprimila na ime kupoprodajne cijene po ugovoru koji je sud utvrdio ništavnim sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 29.06.2021.godine do konačne isplate, kao i naknadi mu troškove ovoga postupka. Iz obrazloženja ovog dijela prvostepene presude razabire se da je sud ovako odlučio na temelju tvrdnje tužiteljice da nije primila ovaj iznos na ime kupoprodajne cijene, da je njen punomoćnik D. I. osporio tvrdnju tuženog da mu je ovaj iznos isplaćen, da je protiv tuženog rješenjem suda bio određen pritvor i da je protiv istog u toku krivični postupak zbog krivičnog djela iznude na štetu D. I., u kojem postupku nije podignuta optužnica ali nije ni obustavljen istražni postupak, te da tuženi nije dokazao da je ovu cijenu isplatio D. I., a na njemu je teret dokazivanja. Prednji zaključak suda po mišljenju tuženog je zapravo rezultat činjenice da sud prilikom ocjene izvedenih dokaza nije postupio tako da je svaki dokaz savjesno i brižljivo cijenio kako pojedinačno, tako i sve dokaze zajedno. Da je sud ovu svoju obvezu izvršio, naročito kod ocjene dokaza koje je na prednje okolnosti izveo tuženi, utvrdio bi da je tuženi zapravo dokazao da je punomoćniku tužiteljice isplatio iznos kupoprodajne cijene. U prednjem, a što će se detaljnije izložiti u dijelu žalbe u kojem će se navesti razlozi zbog kojih je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, tuženi nalazi povredu naprijed navedenih

odredaba ZPP F BiH koje propisuju obvezu suda da pri slobodnoj ocjeni dokaza savjesno i brižljivo ocjenjuje svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, te da ako sud neku činjenicu iz izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi, o postojanju te činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. Iz obrazloženja ovog dijela presude, proizlazi da je sud cijenio ono što je u odnosu na kupoprodajnu cijenu izjavila tužiteljica kao parnična stranka i tu njenu izjavu doveo u vezu sa iskazom svjedoka D. I., kao i činjenicom da je protiv tuženog otvorena istraga zbog krivičnog djela Iznuda na štetu punomoćnika tužiteljice D. I.. Međutim, ocjenjujući dokaze tuženog sud kao prvo, uopće ne uzima u obzir ono što je tuženi u ovom dijelu svog saslušanja iskazao, mada je iskaz tužiteljice cijenio. Da je sud cijenio iskaz tuženog koji je dao u svojstvu parnične stranke, utvrdio bi da je jasno i određeno objasnio ne samo kako je došlo do zaključenja spornog ugovora, nego i na koji način je osigurao novac u iznosu od 60.000,00 KM, zatim kada je, na kom mjestu i u čijoj prisutnosti je D. I., kao punomoćniku tužiteljice predao novac. Izjavio je da je imao svojih 40.000,00 KM, da je od I. J. pozajmio 20.000,00 KM koji novac mu je nedostajao za isplatu ukupno dogovorene kupoprodajne cijene. Pozajmljeni novac u iznosu od 20.000,00 KM je stavio u kovertu koju mu je dao J. i u tu istu kovertu stavio još 40.000,00 KM koje je donio sa sobom i predao ga tako I. na parking kod stadiona. Sve to, prema tvrdnji tuženog, mogao je vidjeti svjedok J. koji je sjedio u tuženikovom vozilu. U obrazloženju presude sud na 7-moj stranici iznosi kratak sadržaj iskaza svjedoka I. J. i navodi da je ovaj svjedok izjavio da se sjeća daje tuženom posudio iznos od 20.000,00 KM kako bi kupio poslovni prostor od D. I., kojeg svjedok nije ranije poznao i da je to bilo u ljeto 2021. godine, da mu je novac dao u svojoj kancelariji. Vidio je da je tuženi tom novcu dodao još novca i kako nije imao kovertu, svjedok mu je dao i tuženi je u tu kovertu stavio novac. Vidio je kako tuženi tu kovertu predaje D. I.. Ocjenjujući iskaz ovoga svjedoka sud navodi da iskaz ovoga svjedoka nije prihvatio kao dokaz da je tuženi isplatio kupoprodajnu cijenu u iznosu od 60.000, 00 KM jer i sam svjedok kaže u svom iskazu da je on pozajmio 20.000, 00 KM a da je tuženi dodao „neki novac” u kuvertu, znači da ni svjedok nije vidio da se radilo o iznosu od 60.000,00 KM te činjenica da je svjedok bio udaljen u autu nekih desetak metara vidio da tuženi predaje D. I. kovertu ne dokazuje da se radi o koverti sa kupoprodajnom cijenom od 60.000,00 KM, s obzirom da se moglo raditi i o nekoj drugoj koverti. Prednja ocjena iskaza ovoga svjedoka je potpuno pogrešna, a razlozi koji se navode za takvu ocjenu su kontradiktorni onom što je svjedok izjavio. Naime, iz iskaza ovog svjedoka nesporno proizlazi da je tuženi u kovertu stavio 20.000,00 KM i dodao još „neki novac”. Znači iz iskaza ovoga svjedoka nesporno proizlazi da je u kuverti bilo više od 20.000,00 KM. Isto tako, iz iskaza ovoga svjedoka utvrđuje se da je tuženi upravo tu kovertu predao D. I.. Stoga je potpuno kontradiktoran zaključak suda da takva tvrdnja svjedoka ne dokazuje da se radi o koverti sa kupoprodajnom cijenom od 60.000,00 KM, s obzirom da se moglo raditi i o nekoj drugoj koverti da bi se izveo prednji zaključak i pored tvrdnje svjedoka da se radi upravo o toj koverti, svjedok je morao biti pitan je li bilo i je li vidio još neku kovertu kod tuženog, i tek u slučaju da bi svjedok odgovorio potvrdno, sud bi ovakav zaključak mogao izvesti uz opravdanje da zbog udaljenosti od 10 m svjedok možda nije vidio o kojoj koverti se radi. Ali svjedok nije ni pitan na te okolnosti, pa je stoga prednji zaključak suda kontradiktoran onome što je izjavio svjedok i zasniva se na pretpostavci da bi tuženi kod sebe imao još najmanje jednu kovertu. A zaključci suda ne mogu se temeljiti na pretpostavkama. Isto tako sud je pogrešno ocijenio čl. 4 Ugovora o kupoprodaji nekretnina broj OPU-IP 308/21 u kojem su ugovorne strane potvrdile da je prije zaključenja ovog ugovora kupac predao prodavcu iznos kupoprodajne cijene od 60.000,00 KM i da je prodavac primio navedeni iznos na ime kupoprodajne cijene. To što je sud ovaj Ugovor utvrdio ništavnim zbog pravno nevaljale punomoći, ne znači da punomoćnik tužiteljice nije primio iznos kupoprodajne cijene. U prilog prednjem ide i obveza propisana čl. 104 ZOO da u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana ima vratiti drugoj ono što je primila po osnovu takvog ugovora. Sud je nadalje pogrešno cijenio i iskaz svjedokinje notarke Jasminke Mahmutbegović, našavši da se ni iz njenog iskaza ne može utvrditi da je kupoprodajna cijena od 60.000,00 KM isplaćena. Upravo suprotno se utvrđuje iz ovoga iskaza.

Notarka je u svom iskazu potvrdila da je ona sačinjavala i notarski obradila ovaj ugovor. Potvrdila je da su njoj ugovorne strane rekly da je kupoprodajna cijena od 60.000,00 KM isplaćena prodavcu prije potpisivanja ugovora i takav ugovor su potpisale. Kada se pravilno ocjeni svaki od izvedenih dokaza koje je predložio tuženi i pravilno utvrde činjenice koje dokazuje svaki od njih, pa se ti dokazi i utvrđene činjenice dovedu u međusobnu vezu onda je jedini mogući ispravan zaključak da je tuženi dokazao da je isplatio punomoćniku tužiteljice iznos od 60.000,00 KM na ime kupoprodajne cijene. Osnovanost prednjeg žalba nalazi u tome da je svjedok J. vidio da tuženi predaje onu kovertu punomoćniku tužiteljice u kojoj je bilo više od 20.000,00 KM, da je tuženi svjedočio da je u koverti bilo 60.000,00 KM, da je notarka potvrdila da su joj ugovorne strane izjavile da je iznos od 60.000,00 KM na ime kupoprodajne cijene primio punomoćnik tužiteljice prije sklapanja ugovora, da je ona tu njihovu izjavu unijela u ugovor i da su stranke isti pred njom potpisale. Ovako nesporno utvrđene činjenice ne dovode se u sumnju zbog toga što tuženi ovu cijenu nije platio preko banke na neki transakcijski račun. Ovo zbog toga jer u vrijeme zaključenja ovog ugovora nije postojala zakonska obveza plaćanja preko banke, pa se ni od tuženog ne može tražiti da takav jedan dokaz ponudi sudu. Kako je naprijed navedeno, sud je pogrešno ocijenio dokaze tužiteljice, a naročito iskaz svjedoka D. I. u dijelu u kojem je on izjavio da mu je tuženi predao kovertu u kojoj je bilo oko nekih 250-300 ugovora ljudi koji koriste toplanu jer je tada postojala opcija da se uđe u pregovore o mogućoj kupovini toplane, da je mi preuzmemo (tuženi i svjedok), koncesiju za toplanu, jer se tražila mogućnost da se pribavi više novca. Da je sud pravilno cijenio cjelovit iskaz ovoga svjedoka, utvrdio bi da u vrijeme kada svjedok sklapa sporni ugovor, pod velikim je pritiskom i prijetnjama. Od strane tuženog, da u vrijeme kada na punomoćnika tužiteljice tuženi vrši pritisak i prijeti mu, nudi mu saradnju na privatizaciji toplane, kako bi zaradili što više novca, što je nelogično, ali da ovaj svjedok ne spori da je primio kovertu od tuženog, te da je kod notarke izjavio da je primio ugovoreni iznos kupoprodajne cijene i taj ugovor potpisao. Iako je bez ikakvog utjecaja na utvrđenje ove bitne činjenice, isplate kupoprodajne cijene izvedeni dokaz. Rješenje o određivanju pritvora tuženom, jer se poništenje ugovora nije tražilo zbog mana volje punomoćnika tužiteljice (prinude), žalba ne može a da ne ukaže i na to da je i ovaj dokaz sud pogrešno ocijenio. Naime sud nalazi da je protiv tuženog u toku krivični postupak u fazi istrage. Kako sud dalje utvrđuje, taj postupak nije rezultirao podizanjem optužnice niti obustavom istrage. Očito je da je sud pogriješio kada je izveo zaključak da je protiv optuženog u toku krivični postupak, jer krivični postupak počinje podizanjem, odnosno potvrđivanjem optužnice a što se nije desilo ni nakon dvije godine. Da zaista postoje ozbiljni dokazi da je tuženi počinio krivično djelo Iznude na štetu D. I., za dvije godine bi zasigurno bila barem podignuta optužnica, a nije. A što je zapravo tužiteljica svojim dokazima dokazala u odnosu na protivtužbeni zahtjev tuženog. Ništa. Stoga kod ovako nesporno dokazane tvrdnje tuženog da je isplatio upravo iznos od 60.000,00 KM punomoćniku tužiteljice na ime kupoprodajne cijene i ničim osporene i dokazane suprotne tvrdnje tužiteljice, sud je imao utvrditi da je tuženi dokazao osnovanost postavljenog protivtužbenog zahtjeva. Kako nije, to se prvostepena presuda u pobijanom dijelu temelji na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, što se ogleda u tome da je sud iz izvedenih dokaza izveo pogrešne zaključke o postojanju bitnih činjenica i konačno osnovanosti postavljenog protivtužbenog zahtjeva, a slijedom toga i do pogrešne primjene materijalnog prava.

Odgovor na žalbu nije dostavljen.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku F BiH ("Službene novine F BiH" br. 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud zaključio je slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Predmetnom tužbom podnesenom kod tog suda dana 24.01.2023.godine tužiteljica zahtijeva u odnosu na tuženog da se utvrdi kao ništav notarski obrađen Ugovor o kupoprodaji broj: OPU-IP-308/21 od 29.06.2021. godine, te sljedstveno tome da se obaveži tuženi da trpi da se u pogledu nekretnina upisanih u zk.ul. broj 3631 k.o. ... i u posjedovnom listu broj 2611 k.o. ... izvrši brisanje prava vlasništva i posjeda, tj. na navedenim k.č., a kako je to pobliže navedeno u istome, te da joj nadoknadi troškove postupka.

Tuženi u odgovoru na tužbu je osporio istu u cijelosti, te u slučaju da se ugovor utvrdi ništavim istakao i protivtužbeni zahtjev kojim traži da se obaveže tužiteljica da tuženom isplati iznos od 60.000,00 KM koji iznos je zaprimila na ime kupoprodajne cijene po predmetnom ugovoru, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 29.06.2021. godine, kao i da mu nadoknadi troškove ovog postupka.

Među parničnim strankama je sporan osnovi visina kako tužbenog, tako i protivtužbenog zahtjeva.

Radi razjašnjenja naprijed navedenog prvostepeni sud je na temelju izvedenih dokaza kako materijalnih, tako i iskaza tužiteljice i tuženog saslušanih u svojstvu parničnih stranaka, kao i iskaza svjedoka, utvrdio odlučne činjenice iz kojih proizlazi slijedeće, a što se u bitnom može sumirati na način, a to je:

-da je ugovor o kupoprodaji broj OPU-IP-308/21 od 29.06.2021. godine sačinjen kod notara Jasminke Mahmutbegović, i to u pogledu nekretnina koje su upisane u zk.ul. broj: 3631 k.o. ... i to k.č. 1913/5, k.č. 1294/7 i k.č. 1298/1 upisane u posjedovni list broj 2611 k.o. ... i to k.č. 1294/7, 1298/1 i k.č. 1913/5, zaključen između tužiteljice po punomoćniku, i to njenom sinu D. I. a na temelju punomoći koja je sačinjena kod istog notara OPU-IP-475/2019 od 04.09.2019. godine i tuženog kao kupca;

-da je po navedenoj punomoći tužiteljica ovlastila sina da može poduzimati radnje radi kupovine nekretnina upisani u zk.ul. broj: 3020 i 3631 k.o. ..., upisane u katastru pl.br. 2163 i 2611 k.o. ..., dakle za tačno navedene nekretnine, potpisati tabelarnu izjavu u vezi kupljenih nekretnina, platiti kupoprodajnu cijenu kao i poduzimati sve pravne radnje za prenos istih, izvršiti plaćanje poreza na promet i uknjižbu istih u gruntovnim i katastarskim knjigama ... ,

dakle, da jer punomoćnik imao samo ovlaštenja da u ime i za račun tužiteljice može zaključiti ugovor o kupoprodaji za tačno navedene nekretnine a da sam navod u punomoći da može potpisati ugovor o kupoprodaji svih drugih nekretnina koji se vode na njenom imenu ne predstavlja precizno davanje ovlaštenja za prodaju predmetnih nekretnina dalje, posebno imajući u vidu činjenicu da je punomoć sačinjena dana 04.09.2019. godine a da je tužiteljica postala vlasnik istih tj. nekretnina koje su predmet kupoprodajnog ugovora čije se utvrđenje ništavosti traži, te uknjižbom u zemljišnu knjigu dana 29.06.2021. godine tj. nepune dvije godine nakon davanja punomoći, tako da u momentu davanja iste navedena punomoć se nije mogla odnositi na predmetne nekretnine. Obzirom da je navedena punomoć sačinjena za kupovinu istih, pa time i da ista ne ovlašćuje punomoćnika za dalju prodaju tj. sačinjavanja spornog ugovora, a što i prevazilazi redovno poslovanje, pa time i da je takav ugovor zaključen protivno odredbi člana 90. i 91. Zakona o obligacionim odnosima, slijedom

čega je usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti kao osnovan pa je donio odluku kao u stavu prvom izreke.

Obzirom da je odredbom člana 104. Zakona o obligacionim odnosima propisano da u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je da vrati drugoj ono što je primila po osnovu takvog ugovora, to je shodno navedenom a raspravljajući protivtužbenom zahtjevu tuženog koji zahtjeva vraćanje isplaćene kupoprodajne cijene u iznosu od 60.000,00 KM tužiteljici kao prodavatelju, tj. punomoćniku tužiteljice, nakon sprovedenog dokaznog postupka sud utvrdio da tuženi izvedenim dokazima nije dokazao osnov i visinu protivtužbenog zahtjeva, pa je primjenom odredbi člana 8. i 126. Zakona o parničnom postupku odbio isti kao neosnovan.

U obrazloženju presude u navedenom dijelu, prvostepeni sud je prihvatio iskaz tužiteljice koja je navela da nije znala za zaključen kupoprodajni ugovor pa samim tim da kupoprodajna cijena nije isplaćena. Nadalje je navedeno, da svjedok D. I. je u svom iskazu naveo da od tuženog nije zaprimio kupoprodajnu cijenu u iznosu od 60.000,00 KM, jer je kupoprodajna cijena za ruševinu predmetnog objekta bila u iznosu od 60.000,00 KM do 80.000,00 KM, a on je poslije toga dosta uložio u predmetni objekat, te da je od tuženog zaprimio kovertu ali sa ugovorima korisnika toplane, kao i to da je sve radnje vezano za predmetni kupoprodajni ugovor uradio pod pritiskom i prijetnjom tuženog. U vezi navedenog, prvostepeni sud je uvidom u čitanju rješenja o određivanju pritvora tuženog broj: 46 0 K 109292 22 Kp 2 od 21.07.2022. godine utvrdio, a što je nesporno i među parničnim strankama, da je protiv tuženog u toku krivični postupak koji je još uvijek u fazi istrage, a radi počinjenog krivičnog djela Iznude iz člana 295. stav 2. a u vezi sa stavom 1. KZ F BiH prema D. I., po čijoj krivičnoj prijavi zbog krivičnog djela „Iznude“ na teret oštećenih D. I., je i pokrenut krivični postupak u kojem još uvijek nije donesena optužnica, ali ni da je obustavljen istražni postupak. Na okolnosti isplate kupoprodajne cijene u iznosu od 60.000,00 KM, tuženi je predložio saslušanje svjedoka koji je u svom iskazu naveo da je tuženom lično posudio iznos od 20.000,00 KM i koji mu je iznos mu je isti kasnije vratio, a da mu je isti rekao da je kupoprodajna cijena predmetnog poslovnog objekta 60.000,00 KM i da je sam tuženi uz pozajmljeni novac dodao neki novac i sve to stavio u kovertu, za koju je vidio da je predana D. I.. Iskaz ovog svjedoka I. J. sud nije prihvatio jer iz iskaza istog proizilazi da ovaj svjedok nije vidi da je se zaista radilo o iznosu od 60.000,00 KM koji je stavljen u kovertu, te kod činjenice da je prilikom predaje koverta od strane tuženog D. I. na udaljenosti od nekih 10-tak metara, ne predstavlja dokaz da se radi o koverti sa kupoprodajnom cijenom od 60.000,00 KM s obzirom da se moglo raditi i o drugoj koverti, tako da sud isplatu kupoprodajne cijene od 60.000,00 KM nije mogao utvrditi na osnovu iskaza ovog svjedoka. Također, navedeno se ne može zaključiti ni iz iskaza notara Jasminke Mahmutbegović, jer isplatu kupoprodajne cijene nije provjeravala već je samo konstatovala ono što su stranke navele, a što joj je usmeno rečeno. Što se tiče iskaza svjedoka T. Ž. koji je u polovnom odnosu sa D. I. dugi niz godina, nije smatrao relevantnim za donošenje odluke, odnosno da je sud cijenio sve dokaze a obrazložio one na kojima zasniva presudu i koji su od suštinske važnosti za ishod predmeta spora.

Odluka o troškovima postupka donesena je u skladu sa odredbama člana 383.,386.,387. i 396. Zakona o parničnom postupku F BiH (stav drugi izreke).

Prednja odluka prvostepenog suda je pravilna i zakonita.

Suprotno razlozima žalbe prvostepeni sud je pravilno raspravio sve odlučne činjenice u smislu osnovanosti protiv tužbenog zahtjeva, te za svoju odluku dao dovoljno jasno činjenično i pravno obrazložene tj. na način kako je to propisano odredbom člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku F BiH.

Obzirom da se izjavljenom žalbom ne pobija presuda u stavu prvom izreke, a kojom je utvrđeno da je predmetni kupoprodajni ugovor utvrđen ništavim iz razloga što punomoćnik tužiteljice nije imao ovlaštenja da isti zaključi, a kako je to prvostepeni sud detaljno obrazložio kod odlučivanja o tužbenom zahtjevu tužiteljice, dakle da je postupao po pravno ne valjanoj punomoći kada je potpisao predmetni kupoprodajni ugovor sa tuženim, te kako u ostalom i sam tuženi tvrdi da je po takvom zaključenom ugovoru novac dao punomoćniku tužiteljice, a ne tužiteljici, da takvu isplatu nije zadokumentovao na drugi način koji bi bio prihvatljiv i za ovaj sud kao što je priznanica o isplati ili uplatica putem banke a što je pravilno prvostepeni sud uočio i zaključio obzirom da se radi o značajnom iznosu novca, slijedom čega u takvim okolnostima slučaja tj. kada nije postojala valjana punomoć na strani D. I., da je zbog određenih radnji tuženog spram ovog lica podnesena krivična prijava zbog iznude a koji postupak je još uvijek u fazi istrage, a što je među strankama nesporno, to je pravilno prvostepeni sud primijenivši odredu člana 126. Zakona o parničnom postupku F BiH odbio protivtužbeni zahtjev tuženog kao neosnovan budući da tuženi tokom postupka nije uspio sa sigurnošću dokazati da je isplatio naznačeni iznos novca na ime kupoprodajne cijene. To što se žalitelj ne slaže sa analizom izvedenih dokaza i iznesenim zaključcima prvostepenog suda o zakonitosti i pravilnosti prvostepene presude ne čini istu nezakonitom. Naime, a suprotno prigovoru žalitelja, prvostepeni sud je izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8., 123. i 126. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio sporne činjenice odlučne za ovaj spor. Stečeno uvjerenje o odlučnim činjenicama prvostepeni sud je opravdao logičnim i uvjerljivim razlozima, pa ne stoji prigovor žalitelja koji upućuje na proizvoljnu ocjenu dokaza, pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju pa time i pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Osim toga, ovaj sud primjećuje da u datim okolnostima slučaja čak i kada bi se prihvatio kao istinit navod tuženog da jeste isplatio označenu kupoprodajnu cijenu, evidentno je da takav zahtjev, a kod odluke suda iz stava I izreke koji se ne pobija žalbom, ne može biti usmjeren spram tužiteljice odnosno samo zbog toga što je ista označena u predmetnom ugovoru kao ugovorna strana, zbog čega u konačnici ovaj sud nalazi da odluka suda kojom je odbijen protivtužbeni zahtjev jeste pravilna i zakonita pa time i donesena odluka o troškovima postupka.

U pogledu ostalih razloga žalbe ovaj sud nalazi da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda, pa ih nije posebno ni obrazlagao u smislu člana 231. Zakona o parničnom postupku.

Prema tome, kako nije bilo povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi kao drugostepeni po službenoj dužnosti, a niti povreda na koje se žalitelj poziva u žalbi, to je ovaj sud odlučio kao u izreci ove presude temeljem člana 226. Zakona o parničnom postupku Federacije BiH.

Predsjednik vijeća

Edvin Kokić